

[Elgaard.]

ad de Baner, som tidligere Forslag har bevæget sig ad, er der jo dog i dette Lovforslag yderligere, vigtige Ændringer, som den nuværende højtærede Justitsminister ønsker gennemført. Jeg tænker her paa Bestemmelserne, der angaar Offentlighedsprincippet og Nævningssystemet.

Med Hensyn til Offentlighedsprincippet mener jeg at have Lov til at sige, at de foreslaaede Ændringer paa ikke helt uvæsentlige Punkter afviger fra den Stilling, Regeringspartierne tog paa dette Omraade i 1932. Der er blandt de nu foreslaaede Ændringer en Række, der i ikke ringe Grad ligner nogle af de Ændringsforslag, som Venstre under Behandlingen i 1931—32 gjorde sig til Talsmand for. Naar Offentligheden i Retsplejen i Stedet for at være, hvad der var Hensigten, en Beskyttelse for tiltalte, bliver det modsatte, hvad der jo nok kan nævnes Eksempler paa ogsaa fra den nyeste Tid, saa er det rimeligt, at man ud fra de Erfaringer, man har høstet, søger at rette et og andet paa dette Omraade, og denne Opfattelse har Venstre ogsaa givet Udtryk for under Behandlingen i 1931—32. Venstre er enig i de Begrænsninger med Hensyn til Offentligheden, der er gennemført vedrørende 18 Aars Alderen og de specielle Tilfælde, hvor der kan blive Tale om ufornoden Krænkelse af en eller anden i Sagen medvirkende Person. De Retningslinier, som der paa dette Omraade tidligere er peget paa fra Venstres Side, og hvoraf nogle allerede er fulgt i gældende Lov, er efter vor Mening Udtryk for den Begrænsning med Hensyn til Offentligheden, som man paa nuværende Tidspunkt med Rimelighed kan gaa til. Om de Ændringer, som den højtærede Justitsminister nu foreslaar paa dette Omraade, vil jeg gerne sige, at der, saaledes som den højtærede Justitsminister har formet Bestemmelsen, nemlig som en Ret for Dommeren til at træffe Bestemmelse om, at Dørene skal lukkes, naar den sigtede begærer det, er noget, der gaar videre, end hvad Venstre tidligere har foreslaaet, idet jeg forstaaer det saaledes, at den højtærede Minister vil have Bestemmelsen affattet saadan, at Tilladelsen vil komme til at omfatte enhver Forbrydelse, altsaa ogsaa de største Forbrydelser og ogsaa professionelle Forbrydere. Hvis denne Opfattelse er rigtig, synes jeg, der kan være Grund til at nære nogen Betænkelighed ved at gaa saa vidt. Man kan med en maaske noget vid Fortolkning sige, at man faktisk derved aabner Adgang for Retten til at lukke Dørene, naar den skønner, at

der ellers vilde forvoldes tiltalte eller tiltaltes nærmeste en uforholdsmæssig stor Lidelse. Kan man ikke tænke sig, at saadanne Hensyn foreligger næsten i de fleste Sager? Derfor vil jeg meget gerne, at man, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har udtalt Ønske om, under den kommende Udvalgsbehandling paa dette Omraade søgte at faa en saa klart afgrænset Regel som muligt og en ikke videregaaende Begrænsning af Offentlighedens Rettigheder paa dette Omraade end strengt nødvendigt.

Jeg vil gerne endvidere om det samme Emne sige, at der kan jo muligvis være en Vej frem ved, at man foretager en Begrænsning med Hensyn til Rettens Skøn. Vedrørende dette maa man jo have som Hovedregel, at Offentligheden har Adgang til Retsforhandlingerne, og der maatte uden Tvivl for de større Forbrydelsers Vedkommende kunne skabes en fælles Regel. Offentligheden har endvidere i samme Forbindelse en anden Interesse. Naar vi i vor Retspleje allerede har Nævningers Medvirken og man nu foreslaar Domsmænds Medvirken, synes jeg, at det spiller en vigtig Rolle, at Offentligheden i størst mulig Udstrækning faar sin Plads i Retsplejen, idet det har Betydning som belærende Moment for Samfundets Borgere; netop i det Øjeblik man ønsker at udvide Lægdømmernes Medvirken inden for dansk Retspleje, vil det være rimeligt, at man ogsaa med Hensyn til lukkede Døre har en saa snæver Begrænsning som muligt.

Spørgsmaalet om Nævninger og Meddomsmænd var man jo ogsaa inde paa under Forhandlingerne i Rigsdagen i 1931—32. Der blev da fra Venstres Side anført, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Meddomsmænd maatte gaa forsigtigt frem. Selv om det retsligt ikke er helt rigtigt udtrykt, maa jeg vel have Lov til at sige, at der ved det her foreliggende Forslag skabes en direkte Forbindelse inden for Nævningeinstitutionen mellem de nuværende Nævningeopgaver og den Opgave som Lægdommer at medvirke ved Straffens Udmaaling, saaledes at Nævningernes hidtidige Opgave: at afgøre Spørgsmaalet skyldig eller ikke-skyldig, ved disse nye Ændringer suppleres med den Opgave som Meddomsmænd at medvirke ved Strafudmaalingen.

Jeg vil gerne om dette blot sige et Par Ord. For det første, at Nævningeinstitutionen vel i Dag ikke er lige højt vurderet i det danske Samfund, eller skal vi sige, at dens Afgørelser, f. Eks. i Sager af samme Art, ikke altid er lige forstaaelige, ikke altid